TERESA MEDEIROS

TVŮJ SVŮDNÝ DOTEK

TERESA MEDEIROS

TVŮJ SVŮDNÝ DOTEK

2013

DOMINO

Copyright © 2013 by Teresa Medeiros
Translation © 2013 by Dita Kelbelová
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TEMPTATION OF YOUR TOUCH,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2013,
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Darina Mikulenková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-897-7

Věnováno Luanne, mé drahé spřízněné duši.

A Michaelovi, muži, který vyplnil všechny mé sny.

PODĚKOVÁNÍ

Ráda bych poděkovala Garnetu Scottovi, Stephanii Carterové, Tině Holderové, Glorii Staplesové, Veronice Barbeeové, Diane Adlerové, Richardu Wimsattovi, Janine Cundiffové, Ethel Gilkeyové, Nadine Englerové, Nancy Scottové, Elliottu Cunninghamovi, Timu Autreyovi a všem svým přátelům z tenisového kurtu za to, že mě vždy dokážou rozesmát (i když mám před sebou uzávěrku).

Vřelý dík patří městu Metropolis ve státě Illinois za to, že mi umožnilo dál věřit na Supermana a je mým druhým domovem, kdykoli potřebuji oživit svou tvůrčí duši.

1

Maxmillian Burke si dláždil cestu do pekla.

Sledoval tenký proužek dýmu stoupající z pistole ve své ruce a snažil se přijít na to, kdy přesně se zhostil role bídáka ve frašce svého života. Vždycky byl tím čestným, tím zodpovědným, tím, kdo našlapuje s nejvyšší obezřetností, aby předešel třeba i jen možnosti, že by mohl zakopnout. Celý život se usilovně snažil být synem, na jakého by byl každý otec hrdý. Mužem, za něhož by každá matka ráda provdala svou dceru.

Nebo přinejmenším vyvolával takové zdání.

To jeho mladší bratr Ashton se v minulosti neustále zaplétal do rvaček, vyzýval opilé tlučhuby k soubojům a párkrát se dokonce ocitl před popravčí četou, když ukradl nějaký neocenitelný artefakt – či ženu – tomu či onomu šejkovi. Jenže teď si Ash užíval spokojeného života na rodinném sídle v Dryden Hall, kde se usadil se svou milující ženou a roztomilou žvatlající dcerkou. Děvčátkem, které prý je požehnáno plavými vlasy a rozesmátýma zelenýma očima po své matce. A které mělo být Maxovo.

Na okamžik zavřel oči, jako by tím mohl vymazat představu neteře, kterou nikdy nespatří.

Zatímco si Ash vychutnával rodinné štěstí, které mělo patřit jeho bratrovi, se ženou, již miloval téměř celý život, Max stál

v chladném úsvitu na mýtině v Hyde Parku, drahé boty měl promáčené od provlhlé trávy a nějakých dvacet kroků od něj na zemi skučel muž, kterého právě postřelil. Ash by se tomu výjevu vysmál, přestože za něj mohlo opilecké osočení pronesené na adresu jeho ženy.

Zdálo se, že si Max nemůže zapamatovat, že hájit Clarindino dobré jméno už mu nepřísluší.

Když oči otevřel, v jejich šedi se zračila neústupná tvrdost. „Vstávej a přestaň fňukat, hlupáku!“ řekl muži, který se pořád svíjel v trávě. „Ta rána není smrtelná. Jen jsem tě škrábl na rameni.“

Se zakrvácenou rukou přitisknutou k ráně vrhl mladík na Maxe dotčený pohled. Trhaně se nadechl a spodní ret se mu roztřásl, až se Max lekl, že se co chvíli rozpláče. „Nemusel byste být tak hrubý, pane. Bolí to jako čert.“

Max si netrpělivě povzdechl, předal svou pistoli poručíkovi z Východoindické společnosti, kterého umluvil, aby mu při souboji sekundoval, a vykročil po trávě.

Když pomáhal zraněnému muži na nohy, jen se zapřením mírnil hrubost, s jakou ho popadl. „Bude to bolet mnohem víc, když tu budeš naříkat, dokud se neobjeví konstábl a nehodí nás za tenhle souboj do newgateské šatlavy. V té špíně se ti rána nejspíš zanítí a nakonec přijdeš o ruku.“

Mladík se do Maxe ztěžka zavěsil. „Neměl jsem v úmyslu vás urazit, pane. Myslel bych, že mi budete vděčný, než abyste po mně střílel. Vždyť jsem měl odvahu říci vám do očí to, co si všichni šeptají za vašimi zády. Dotyčná *dáma* vám přece vážně dala košem u oltáře. A navíc kvůli vašemu bratrovi!“

Max záměrně nasadil ledový tón. Na svých podřízených dobře poznal, jak spolehlivě účinkuje. „Má švagrová je *dáma* neobyčejné odvahy a výjimečných kvalit. Pokud se jen doslechnu, že o ní znovu mluvíš ve zlém, že ses o ni třeba jen otřel slovem, najdu si tě a dokončím, co jsme tu dnes načali.“ Hoch se ponořil do zasmušilého mlčení. Max ho přenechal pobledlému sekundantovi a doktorovi postávajícímu poblíž s úlevou, že se ho konečně zbavil. S rukama v bok pak sledoval, jak toho mladého pošetilce nakládají do najatého kočáru.

Kdyby neměl tolik upito, když zaslechl, jak jeho nešťastný protivník halasně vykládá přátelům, že si známý dobrodruh Ashton Burke vzal za ženu sultánovu děvku, jistě by toho hlupáka na souboj nevyzval. Jediné, co ten chlapec zasloužil, byl pořádný výprask a rozkaz jít spát bez večeře.

Navzdory výčitkám musel Max přiznat, že vzdát se postu hrdiny je málem osvobozující. Když je muž za mizeru, nikoho nepřekvapí, že navštěvuje temná hráčská doupata, pije moc brandy nebo si zapomene zavázat dokonalý uzel na vázance. Nikdo si nešeptá do dlaně, když mu nezastřižené vlasy padají přes límec košile nebo je očividné, že se už tři dny neholil.

Max si zachmuřeně přejel prsty po tmavém strništi na bradě a připomněl si časy, kdy by svého sluhu vyhodil bez doporučení, pokud by ho v tak nelichotivém stavu nechal vyjít na veřejnost.

Od své rezignace na prestižní post ve sboru ředitelů Východoindické společnosti, následující nevyhnutelně po skandálu, jímž londýnská společnost žila celé měsíce, už ho nic nenutilo vést bolestně zdvořilé hovory s těmi, kteří se mu snažili vetřít do přízně. Nemusel ani s elegancí, když už ne s nadšením, snášet společnost hlupáků. Místo toho se mu všichni postupně klidili z cesty, aby ušli sžíravým šlehům jeho jazyka a opovržení doutnajícímu v pohledu jeho šedých očí. Nikdo z nich nemohl tušit, že to pohrdání nepatří jim, nýbrž muži, jímž se sám stal – muži, který se celou dobu skrýval pod maskou, již předváděl světu.

Dával přednost tomu, aby se ho lidé spíš báli, než aby ho litovali. Svým neurvalým jednáním dokázal odradit i ty dobrodušné ženy, kterým nešlo na rozum, že by tak váženého muže, jenž patřil v posledních deseti letech k těm nejobletovanějším svobodným mládencům v Anglii, mohla jeho vyvolená tak bezostyšně odmrštit. Viděly v něm raněného hrdinu a toužily ho zahrnout bezbřehým soucitem a falešnou útěchou, ať už ve víru tance nebo v poduškách své postele.

Max nad tou myšlenkou znechuceně zavrtěl hlavou, obrátil se a zamířil ke svému kočáru. Potřeboval zmizet z Londýna dřív, než zasadí další ránu rodinnému jménu a svému titulu tím, že někoho zabije. Nejspíš sám sebe.

Poručík uložil pistoli zpět do mahagonového pouzdra, načež se pustil za Maxem. „P-p-pane?“ vykoktal ze sebe nervózně. „K-kam jdete?“

„Zřejmě do pekla,“ odsekl Max, aniž zpomalil. „Otázkou zůstává jen to, jak rychle se tam dostanu.“

2

„Anno! Anno! Něco ti musím ukázat!“

Anna Spencerová vzhlédla od litinové pece v kuchyni cadgwyckého sídla a ohlédla se na mladého Dickona, který se vřítil do kuchyně samá ruka samá noha, sršící bezbřehým elánem. Kuchyně byla díky nízkému stropu, odhaleným krovům, velkému kamennému ohništi a několika vybledlým kobercům tím nejútulnějším sálem studeného starého sídla a také místností, kde se jeho osazenstvo ve volném čase nejraději scházelo.

„Pozor na jazyk, mladíku,“ vyčinila mu Anna a při tom z pece vytáhla dlouhou dřevěnou lopatu a máchla s ní k robustnímu dřevěnému stolu, na jehož popraskanou, pořezanou desku nechala sklouznout dva čerstvé bochníky chleba s máslově zlatavou kůrkou.

Nikdy ji nenapadlo, že by mohla vynikat v tak všední domácké činnosti, a tak se teď neubránila krátkému spokojenému pohledu na své dílo. Většina jejích počátečních pokusů o pečení skončila tím, že prastará pec nejprve vychrlila černý dým, načež vyplivla cosi, co se spíš než čemukoli poživatelnému podobalo doutnající hroudě loje.

Než se Anna znovu mohla věnovat Dickonovi, hoch se už samou nedočkavostí vrtěl jako šídlo. „Kolikrát jsem ti říkala, aby sis zvykl, že mě máš za všech okolností oslovovat paní Spencerová?“

„I když jsou všichni fuč?“

„Punč? Tady žádný nemáme, chlapče, a i kdybychom měli, ty jsi moc mladý, než abys ho pil.“

Oba se ohlédli na stařenku houpající se v křesle v rohu kuchyně. Nana na ně zamžourala očima zakalenýma stářím a dál hbitě štrikovala, přestože prsty už měla zkroucené a klouby oteklé. Už dávno vzdali snahu uhodnout, co vlastně plete. Zpočátku se možná snažila o šálu, teď už to ale bylo tak dlouhé, že kdykoli se Nana někam hnula, tahala pleteninu za sebou po zemi, a zvětšovala svůj výtvor o kousek pokaždé, když se Anně podařilo ušetřit pár centů a koupit na tržišti další přadeno vlny.

Anna si s Dickonem vyměnila veselý pohled, než nahlas řekla: „Nebojte se, Nano. Náš malý Dickon měl stejně vždycky raději brandy.“

Nana se Anninu žertu tlumeně zahihňala a vrátila se k pletení. Sluch ji sice už pomalu zrazoval, zato ostrovtipu měla pořád na rozdávání.

Anna odložila sázecí lopatu, oprášila si mouku z dlaní a kývla směrem k zavalitému psíkovi pochrupujícímu na koberci nejblíž u krbu. „Nana tě už možná dobře neslyší, ale co náš miláček Cinkal? Však víš, jak špicuje uši na každý drb.“ Cinkal, poněkud škaredý a dosti nerudný následek jednoho milostného dostaveníčka mopsice s buldokem, krátce nadzvedl prošedivělou hlavičku a věnoval jim opovržlivé odfrknutí, načež se zase stulil do klubíčka. Anna ukázala na flekatého kocoura, který si hověl na ošoupaném sedáku druhého houpacího křesla, jako by to byl jeho trůn. „A pak tu máme pana Ťapičku. Kdoví, jaká tajemství je ten rošťák ochotný vyzradit svým dámám, jen aby se jim dostal pod spodničku?“

Dickon nakrčil pihovatý nos. „To je ale hloupost. Každý přece ví, že kočky spodničky nenosí – mají jen pláštík, holínky a rukavice.“

Anna mu se smíchem pocuchala neposlušné světlé kučery. „Tak jaký poklad jsi mi donesl tentokrát? Další vejce dinosaura, nebo snad mrtvého vysušeného rejska, který padl za oběť nemilosrdným drápům pana Ťapičky?“

Dickon po ní loupl dotčeným pohledem. „Netvrdil jsem, že je to vejce dinosaura. Jen jsem říkal, že dinosauři se v mnoha ohledech podobali ptákům."

Když si hoch sáhl do kapsy, Anna se bezděky odtáhla. Trpká zkušenost ji naučila, že musí hlídat, jestli Dickon v kapse neschovává hada, žábu, myš nebo jiného hlodavce či plaza, kteří by mohli Bety nebo jiné citlivější služebné přivodit hysterický záchvat. Úsměv jí ztuhl na rtech, když hoch ruku vytáhl a podal jí složený kus draze vyhlížejícího papíru, zapečetěného šarlatovým voskem. „Čekal na nás ve vesnici."

Anna si od něj dopis vzala a málem zalitovala, že to není žádný had.

Jak se už poučila, pošta málokdy přinášela dobré zprávy. A rychlý pohled na exkluzivní adresu v Bond Street, uvedenou na vrchní straně listu, jí potvrdil, že dnešek nebude výjimkou.

Přesně jak očekávala, dopis nebyl adresován jí, nýbrž panu Horaciu Hodgesovi, majordomovi a de facto hlavě domácnosti v případech, kdy stávající majitel domu nebyl přítomen.

Aniž na tuhle drobnost hleděla, Anna strčila zastřižený nehet pod voskovou pečeť a rozložila krémově zbarvený list. Pustila se do čtení a její tvář patrně prozrazovala mnohem víc, než by si přála, jelikož Dickon jí dopis po chvilce vytrhl z nejistých rukou a soustředěně a s tichým brumláním přelouskal zprávu psanou elegantním rukopisem. Anna ho vedla ke čtení s neustávající trpělivostí, což vůbec nebylo snadné vzhledem k tomu, že se mnohem raději potuloval po vřesovištích nebo pátral na útesech po dávno zapomenutých pašeráckých skrýších a hnízdech kormoránů.

I přes své skromné dovednosti nicméně teď rychle pochopil, v jak vážné situaci se ocitli. Když vzhlédl k Anně, v jeho karamelových očích se zračily nefalšované obavy. „My budeme mít nového pána?"

„Rána?" opakovala Nana hlasitě, aniž se její jehlice zastavily. „Přišla morová rána?"

„Vypadá to tak," povzdychla si Anna a otřela si moučnou šmouhu z rozpálených tváří. Byla to ironie, že se něco takového přihodilo. Anna si totiž už dávno přísahala, že žádný muž nikdy

nebude jejím pánem. „Tolik jsem doufala, že nám dopřejí alespoň chvilku klidu."

„Nebuď z toho smutná, Anno – totiž, *paní Spencerová*." Ve svých dvanácti letech se Dickon považoval za dospělého a schopného postarat se o ně o všechny. Anna někdy uvažovala, jestli si počínala správně a není to její vina, že dospěl tak rychle. „Ten pán tu určitě nevydrží dlouho, nebude dělat potíže. S tím posledním jsme si poradili rychle, nemyslíš?"

Anna se neubránila úsměvu při vzpomínce na to, jak jejich bývalý *pán* pelášil přes kopec k vesnici, jako by měl bodminskou bestii v patách. Jelikož veřejně přísahal, že na panství už jakživ nevkročí, Anna doufala, že by je mohl prodat nebo podstrčit nějakému nicnetušícímu příbuznému. Nečekala ovšem, že k tomu dojde tak brzy.

„A vzpomeň si na toho před ním," připomněl jí Dickon.

Kvůli němu se málem nevyhnuli oficiálnímu vyšetřování. Vesnický konstábl se na ni mračil ještě teď, když ji v pátek potkával na tržišti, přestože mu pokaždé věnovala ten nejnevinnější úsměv.

„Toho jsme ale na svědomí neměli," namítla. „A měla jsem dojem, že jsme se všichni shodli, že už o něm nebudeme mluvit. Bůh dej pokoj jeho chlípné duši," zamumlala si pro sebe.

„No, já to vidím tak," opáčil Dickon podmračeně, „že ten lump dostal přesně to, co si zasloužil."

„Nikdo se tě na tvůj názor neptal." Anna mu vzala dopis z ruky a znovu a tentokrát pozorněji si jej pročetla. „Naším novým pánem je podle všeho lord Dravenwood."

Už když to jméno vyslovovala, zamrazilo ji v zádech neblahým tušením. Kdysi by je možná okamžitě poznala, přesně by věděla, kdo jsou rodiče zmíněného gentlemana, a dovedla by vyjmenovat jeho příbuzné až do třetího kolene. Jenže rodokmeny zvěčněné na stránkách Debrettova almanachu šlechtických rodů už v její paměti dávno uvolnily místo mnohem praktičtějším znalostem, jako například jak vyprášit mnohaletý prach z koberce v přijímacím salonu či jak upravit jedinou pohublou křepelku tak, aby nasytila deset hladových strávníků.

Soustředěně se pokoušela číst mezi řádky, ale nic z toho, co jim právník napsal, ani v nejmenším nenaznačovalo, zda hrabě nepřijede i s manželkou a půltuctem rozmazlených ratolestí k tomu. S trochou štěstí mohli očekávat tělnatého starce pokrouceného pakostnicí, napůl otupělého přemírou ovocných pudinků a bezuzdným popíjením brandy.

„Ale ne," uklouzlo jí a hrdlo se jí sevřelo hrůzou, když zrakem spočinula na datu úhledně nadepsaném v horním rohu listu. Na datu, které přehlédla, protože ji nejprve zajímal obsah dopisu.

„Co se děje?" Dickon začínal znovu vypadat ustaraně.

Anna k němu vzhlédla s přepadlým výrazem ve tváři. „Ten dopis je skoro měsíc starý. Pošta se musela na cestě do vesnice zdržet. Lord Dravenwood nemá přijet ode dneška za týden. Přijede už *dnes večer*!"

„Sakra," ulevil si Dickon. Anna by mu možná vyčinila, že kleje, kdyby ovšem nevyslovil právě to, co měla sama na jazyku. „Co budeme dělat?" zeptal se hoch.

Anna se rychle vzpamatovala, zastrčila si dopis do kapsy zástěry a přitom horečně přemýšlela. „Rychle dojdi pro Pippu a ostatní. Máme-li našemu novému pánovi přichystat uvítání, jak se patří, nesmíme promarnit ani vteřinu."

3

Cesta do pekla trvala mnohem kratší dobu, než se Max nadál. Jak se zdálo, doupě zatracených se nenacházelo v temných hlubinách podsvětí, ale na jihozápadním pobřeží Anglie v divokém a větrném kraji, jemuž dali pohané jméno Cornwall.

Najatý kočár kodrcal po kamenité cestě vinoucí se přes Bodminská blata, okénka bičoval prudký déšť a v dálce se ozývala bouřka. Max odhrnul sametovou zástěrku zakrývající jedno z okýnek a zadíval se do noci. Na kratičký okamžik zahlédl na skle odraz své zachmuřené tváře a hned nato se ostře zablesklo a bezútěšná krajina se na chvíli ukázala ve studeném světle. Blesk zmizel tak rychle, jak se objevil, a slatina se znovu ponořila do temnoty neproniknutelné a skličující jako smrt. Vzhledem k tomu, jak přehnaně dramaticky celá situace vypadala, by se Max ani nedivil, kdyby zaslechl kopyta koní Artušovy družiny pronásledované duchem Mordreda, nebo kdyby ve stínech spatřil bodminskou bestii, děsivý přízrak, který prý v těchto končinách strašil, jak uhání vedle kočáru s rudě se lesknoucíma očima a odhalenými tesáky.

Znovu okénko zakryl a usadil se v měkkém sedadle. Zničehonic se v něm probudil pocit neurčitého vzrušení. Snad proto, že drsná krajina a nevlídné počasí se dokonale hodily k jeho momentální náladě. Jestliže se chtěl vzdálit všem vymoženostem

a lákadlům civilizace, lépe si vybrat nemohl. Už jen ta drkotavá jízda z Londýna by byla dostatečným pokáním pro muže jen trochu počestnějšího.

Bývaly časy, kdy by se mu otec patrně snažil odjezd z Londýna vymluvit. Jakmile se ale zvěst o Maxově souboji donesla k vévodovu sluchu – a ocitla se na stránkách laciných novin prodávajících senzace –, starý pán sám uznal, že možná bude v nejlepším zájmu všech, když se Max na nějakou dobu uchýlí stranou od slušné společnosti. Vévoda se stále ještě vzpamatovával z rány, již mu uštědřil Maxův odchod z prestižního místa ve Východoindické společnosti. A dokonce ani Maxova matka, která stále chovala naději, že si její syn najde novou – a mnohem vhodnější – nevěstu, se nezmohla na nic víc než jedinou chabou námitku, když ji informoval o svém úmyslu ujmout se správy nejodlehlejšího sídla, jaké rodina vlastnila.

Kdyby to bylo v jeho silách, Max by se spolu s kariérou velice rád vzdal i svého titulu. Ash dostal všechno, po čem kdy Max toužil. Tak proč mu rovnou nepředat i hraběcí titul a neudělat z něj dědice?

Když se s ním rodiče vroucně loučili v hale svého londýnského domova, ani jeden z nich nebyl schopen pohlédnout mu do očí, očividně ze strachu, že by v těch jejich mohl rozpoznat značnou úlevu. Ode dne, kdy ho nevěsta nechala stát u oltáře a na denní světlo vyšly všechny jeho minulé prohřešky, které jasně ukázaly, že není tím dokonalým synem, za jakého jej považovali, se pro ně stal kýmsi neznámým – nebezpečným a nepředvídatelným.

Kočár mezitím sjel z hrbolaté cesty a zastavil na dlážděném dvoře a Max, navzdory odhodlání statečně přijmout útrapy spojené se svým vyhnanstvím, pocítil nemalou úlevu. Po nekonečných hodinách – a dnech – strávených ve stísněných prostorách vozu, si možnost protáhnout si své dlouhé nohy nedokázal odepřít.

Právě sahal po klobouku, rukavicích a vycházkové holi, když mu kočí otevřel dveře kočáru. Ze schlíplé krempy klobouku mu padala dešťová voda.

„Už jsme na místě?“ musel Max téměř vykřiknout, aby ho muž přes neustávající bubnování deště na kamenných kostkách slyšel.

„Já ano,“ opáčil kočí stručně s kamennou tváří, která by se nejspíš zcela rozsypala, kdyby ji nalomil třeba jen nepatrný úsměv. „Dál nejedu. Na zbytek cesty si budete muset najmout někoho z místních.“

„Prosím? Měl jsem dojem, že jste dostal za úkol dovézt mě až na cadgwycké sídlo.“

„Dostal jsem zaplaceno za to, že vás zavezu do *Cadgwycku*, a to je vesnice pod sídlem,“ vysvětlil mu muž nevzrušeně.

Max si povzdechl. Kdysi býval svými diplomatickými schopnostmi proslulý, v poslední době se ovšem studnice jeho trpělivosti zdála značně vyčerpaná. „Pokud jsme ve vesnici, dům přece nemůže být daleko. Nebylo by rozumnější dojet rovnou až tam než všechna zavazadla vykládat, jen aby se znovu nakládala na jiný kočár? Obzvlášť v tomhle počasí.“

„Dál nejedu. Tady končím.“

Max nebyl zvyklý, že není po jeho, ale teď mu rychle docházelo, že s tímhle nemluvným kočím nepohne po dobrém ani po zlém. A jelikož neměl po ruce pranýř, popravčí četu ani obyčejnou pistoli, nezbývalo mu než rezignovat a z kočáru vystoupit.

„Ať je po vašem,“ ucedil a navlékl si rukavice.

Seskočil ze schůdků kočáru a stáhl si okraj klobouku do čela, aby si uchránil obličej před pichlavým deštěm. Když se narovnal a rozhlédl, zjistil, že stojí na nádvoří sešlého hostince. Neudivilo by ho, kdyby se to tu jmenovalo Očistec, na oprýskané ceduli zavěšené nade dveřmi na vrzajících řetězech nicméně stálo „U kočky a potkana“. Mohl jen doufat, že je to podle vybledlého obrazu kočky s potkanem v tlamě vyvedeného na ceduli, a ne podle speciality na místním jídelníčku.

Hostinec měl své nejlepší časy už očividně za sebou, ale hřejivé světlo linoucí se z oken slibovalo unavenému – a promáčenému – cestovateli vytoužené útočiště.

Max sledoval kočího, jak skládá jeho zavazadla ke zdi pod přesah střechy, kde byla přinejmenším uchráněna před tím nej-

větším nečasem. Napadlo ho, že by měl být vděčný, že ho ten bláznivý chlap nenechal i se všemi kufry trčet někde uprostřed pustiny.

Muž se vyškrábal zpátky na kozlík a kapucí z voskovaného plátna si zakryl klobouk i zarputilou tvář. *Ten odsud musí mít pěkně naspěch,* prolétlo Maxovi hlavou. Nezdržel se tu ani tak dlouho, aby nabral nové pasažéry nebo alespoň dopřál krátký odpočinek svému spřežení.

Když na Maxe shlédl ze svého místa, oči se mu ve tmě ostře zablýskly. „Bůh s vámi, pane," pronesl, načež si pod vousy zabručel: „Tam, kam jedete, budete jeho pomoc potřebovat."

S tímhle záhadným rozloučením popohnal koně a kočár se kolébavě pustil do tmy.

Max stál na dešti a sledoval, jak mu pomalu mizí z dohledu. Teprve teď si plně uvědomil, jak je zmožený. Jeho únava nesouvisela s namáhavou cestou, mohla za ni celá ta spousta roků, které jí předcházely. Roků strávených honbou za jediným snem, který mu pak proklouzl mezi prsty jako hedvábná kadeř zlatavých vlasů, když už si myslel, že mu nemůže uniknout.

Max se zachmuřil. Nezasloužil si ničí soucit, a už vůbec ne ten vlastní. A tak tu vyčerpanost setřásl z ramen i s kapkami deště, které se držely na pláštěnce jeho zimníku, a vykročil ke dveřím hostince.

Max vstoupil do hostince se závanem ledového větru, který za ním nesl déšť a poletující mokré listí. V krčmě bylo mnohem živěji, než by za tak nevlídného večera očekával. U nesourodých stolů porůznu posedávalo na tucet hostů a před většinou z nich stály cínové korbely s pivem. Na dvoře si Max žádných jiných kočárů nevšiml. Jelikož se jednalo o jedinou hospodu v širokém okolí, místní obyvatelé se tu patrně scházeli večer co večer na pintu piva – či tři –, než se odebrali do pohodlí svých domovů.

V místnosti se vznášel těžký oblak dýmkového kouře. Na roštu kamenného krbu vesele praskal oheň a Max při pohledu na něj zatoužil být jen obyčejným mužem, který si může dopřát to potěšení stáhnout si provlhlé rukavice, zahřát si ruce nad

plameny a pak si vychutnat poctivou pintu a družný hovor se svými přáteli.

Zavřel za sebou dveře a vytlačil tak vítr, který zakvílel na protest. Zraky všech mužů i žen v krčmě se k němu obrátily a v místnosti zavládlo tíživé ticho.

Max jim pohledy oplácel klidně a bez sebemenšího náznaku rozpačitosti. Odjakživa činil na lidi dojem. Většinou mu stačilo jen vejít do místnosti, aby ji zcela ovládl, a tahle vlastnost mu mnohokrát dobře posloužila, například když sjednával smír mezi válčícími skupinami v Barmě nebo přesvědčoval členy parlamentu, že zájmy Východoindické společnosti se shodují se zájmy koruny. Cítil, jak zvědavé pohledy kloužou po jemné vlně jeho drahého zimníku s vrstvenou pláštěnkou a mosaznými knoflíky, po slonovinové rukojeti na vycházkové holi, již držel rukou v bílé rukavici, po česané bobří srsti jeho cylindru. Zámožný gentleman byl dost možná tím posledním, koho by místní usedlíci v takový – či jakýkoli jiný – večer očekávali.

Dal jim dostatek času, aby si ho přeměřili, a pak zřetelně pronesl: „Hledám někoho, kdo mě doveze na cadgwycké sídlo."

V tu ránu před ním všechny oči uhýbaly. Hosté se začali pokradmu ohlížet jeden po druhém, schovávali obličeje v širokých džbánech nebo zarývali pohled do talířů s dušeným jehněčím před sebou, jako by v nich mohli nalézt odpovědi na veškeré záhady vesmíru.

Max, vyvedený z míry jejich nepochopitelným chováním, si hlasitě odkašlal. „Možná jste mi nerozuměli." Z jeho hlasu zaznívala autorita získaná mnoha lety cepovaní mladých zpupných poručíků a předsedání radě společnosti, v níž zasedali i ti nejbohatší a nejmocnější muži Anglie. „Rád bych si najal někoho, kdo mě i s mými zavazadly dopraví na Cadgwyck. Jsem ochotný zaplatit. A dobře."

Ticho ještě zhoustlo a teď je přerušovalo jen hrozivé burácení bouřky. Vesničané už se neodvážili ani podívat se jeden na druhého. Max sledoval jejich stažené tváře a pokleslá ramena a bezděky zjišťoval, že je tím pohledem fascinovaný. Lehce by je mohl odsoudit jako nevlídný plebs s instinktivní nedůvěrou k cizincům. Ale jako muž, který viděl bezpočty tváří, na nichž

se podepsaly hrůzy bojů, poznal, že za tím nervózním ošíváním a uhýbavýma očima nestojí nepřátelství, nýbrž strach.

V tu chvíli si k němu zpoza výčepu pospíšila žena, podle Maxova odhadu krčmářka, a v chůzi si otírala ruce do zašpiněné zástěry. Soudě podle slušivých dolíčků v buclatých tvářích a plných ňader, která jako by mohla každým okamžikem uniknout ze sevření korzetu, to nejspíš kdysi bývala kyprá kráska, za jakou se každý ohlédl.

„Ale mylorde," zapředla a věnovala mu úsměv, který byl kapánek přehnaně přívětivý, „proč byste se hnal zpátky do takové ohavné noci? Navíc když tady máte všechno, co si uráčíte. Můžete si tu dokonce i pronajmout svůj vlastní pokoj, kde vás nikdo nebude rušit!" Její úsměv se ještě rozšířil. „Pokud byste samozřejmě nestál o společnost."

Žena popadla za loket mladou děvečku s neupravenými vlasy a postrčila ji k Maxovi. Dívka mu věnovala laškovný úsměv, který by snad byl i přitažlivý, kdyby jí nescházely oba přední zuby.

Max se jen silou vůle neotřásl při představě, že by měl strávit noc na posteli prolezlé blechami, s děvčetem, které je možná má také – nebo ještě něco horšího –, a zdvořile se před oběma ženami uklonil. „Cením si pohostinnosti vašeho skvělého podniku, madam, ale přijel jsem až z Londýna. Nerad bych strávil další noc na cestě, obzvlášť když jsem tak blízko svému cíli."

Žena se zoufale ohlédla po muži, který za barem leštil pivní korbel. „Prosím, pane, když zůstanete jen do rána, pošleme s vámi mladého Ennora, aby vás na Cadgwyck dovezl. A sama se postarám, aby si od vás nevzal víc než půl pence."

Aniž věnoval pozornost její nabídce, rozhlédl se po místnosti a unaveným pohledem přeběhl její osazenstvo. „Vy tam!" houkl nakonec na muže hřmotné postavy s plešatou hlavou lesklou jako meloun, oblečeného v jednoduché košili, do níž se jen taktak vešla jeho rozložitá ramena. Muž se hrbil nad miskou polévky a nevzhlédl ani ve chvíli, kdy už stál Max nad ním. „Vypadáte, že něco vydržíte. Trocha deště a obyčejná bouřka vás jistě nedokážou odradit od pěkného výdělku. Máte povoz?"

„Nikam nejedu.“ Chlapík si nabral další vydatné sousto. „Ne před východem slunce. Nelíbilo by se jí to.“

„Jí?“ Max se udiveně ohlédl na hostinskou. Přestože nebylo pochyb, že válečku v její ruce dokáže vzdorovat jen málokdo, nepůsobila dost děsivě na to, aby se jí bála celá vesnice.

„*Jí*.“ Muž konečně zvedl hlavu. Zadíval se Maxovi do očí a hlasem hlubším než burácení hromu pronesl: „Bílé paní z Cadgwycku.“

4

Mezi ostatními usedlíky to slyšitelně zašumělo. Katolictví v těchto končinách upadlo v nemilost před více než třemi stovkami let – poté, co král Jindřich Osmý usoudil, že bude snazší se s Kateřinou Aragonskou rozvést než jí dát setnout hlavu. Max teď nicméně koutkem oka zahlédl, jak se jeden z přítomných mužů rychle pokřižoval.

Jak Maxovi pomalu začínalo svítat, rozezněl se v něm pocit, který už téměř neznal. Zvrátil hlavu nazad a udělal něco, co neudělal už celé měsíce a k čemu měl možná tu poslední příležitost.

Rozesmál se.

Byl to hluboký, plný, srdečný smích, vyjímající se v ponuré atmosféře krčmy stejně nepatřičně jako dětský pláč v hrobařově dílně.

„Ani tohle se jí nebude líbit," varoval ho plešatý muž, načež se vrátil ke svému jídlu.

Max potřásl hlavou, stále ještě s širokým úsměvem na rtech. „Nechce se mi věřit, že celý ten povyk je kvůli duchovi! Vlastně by mě to ale nemělo překvapovat. O domorodých pověrách vím své. V Indii existují *bhutové* s chodidly obrácenými dozadu a bez vlastního stínu. V Arábii mají mazané *ifrity*, kteří mohou člověka posednout a nutit pak ostatní, aby jim byli po vůli. A který

rozpadající se hrad či zámek v Anglii nemá svého vlastního pekelného psa nebo přízrak? Když jsem se rozhodl, že se vydám do Cornwallu, hodně jsem si o místním kraji přečetl, a jak se zdá, je duchy tak prolezlý, až je hotový zázrak, že jeden o druhého nezakopávají.“ Začal vypočítávat na prstech. „Nejprve musím samozřejmě zmínit bodminskou bestii, a nesmím zapomenout na stíny všech těch námořníků, které hrabiví kazisvěti navedli na útesy, aby mohli vybrakovat útroby jejich lodí. Pak jsou tu duchové oněch hrabivců a pašeráků proměněných ve skomírající přízraky odsouzené bloudit navěky po blatech za všechny ohavné zločiny, jichž se dopustili.“ Chmurně zavrtěl hlavou. „Ale když mám mít co do činění s duchem já, nemůže to být nikdo jiný než Bílá paní. Protože bůh ví, že se kvůli ženám netrápím dost dlouho!“

Vesničané po něm začali vrhat nedůtklivé pohledy, jako by to byl on, kdo blábolí holé nesmysly. Dokonce i jemu samotnému zněl jeho hlas trochu nepříčetně, jako by měl každým okamžikem vybuchnout.

Krčmářova žena si založila ruce v bok a z jejího podmračeného pohledu Max ihned pochopil, jak rychle by se proti němu vesničané mohli obrátit. „Třeba byste nebral naše slova na lehkou váhu – a nekoukal na nás svrchu –, kdybyste viděl obličej posledního cadgwyckého pána, když se chvíli po půlnoci přihnal do vesnice polomrtvý děsem. Bůh ví, co za zlo se tam skrývá.“

„Vždyť měl jazyk úplně svázaný hrůzou z toho, co viděl!“ přidala se k ní děvečka a tvář lemovaná zplihlými světlými vlasy jí ještě zbledla.

„Tak tak,“ ozval se starý muž s vrásčitou tváří a páskou přes oko. „Muselo to být něco strašného.“

Postupně se osmělovali i další vesničané a s každým slovem rozvazovali. „Přísahal, že na to prokleté místo už nevkročí ani za všechno zlato na světě.“

„Aspoň vyvázl životem. Ten před ním takové štěstí neměl.“

„Vypadl z okna ve čtvrtém patře. Našli ho na dvoře se zlámaným krkem a hlavou úplně překroucenou.“

V místnosti se znovu rozhostilo ticho. Déšť ustal a dlouhou chvíli nebylo slyšet nic než strašidelné hvízdání větru pod střechou.

Když Max znovu promluvil, jeho hlas byl klidný, ale plný neústupnosti, která varovala každého, kdo by mu snad chtěl vzdorovat. „Posledních dvanáct let života jsem strávil na cestách po místech, jež většina z vás nikdy nespatří ani v těch nejtemnějších snech. Viděl jsem, jak si lidé navzájem provádějí ty nejhrůznější věci, na bitevním poli i jinde. Můžete mi věřit, že v lidských srdcích se skrývá dost zla a není třeba k němu přidávat fantomy a monstra vykreslené naší představivostí. Nuže," dodal rázně, „nemám v úmyslu déle plýtvat vaším časem ani svým." Sáhl do kapsy kabátu a vytáhl z něj kožený váček. Hodil ho na nejbližší stůl, kde pytlík přistál s úctyhodným žuchnutím. „Dvacet liber tomu, kdo má kuráž odvézt mě na cadgwycké sídlo dřív, než se znovu spustí liják."

Oči přítomných se při pohledu na plný váček chtivě zaleskly.

Max věděl, že si nepočíná právě poctivě. Jenže kdyby se po většinu života nepokoušel jednat čestně jen proto, aby odčinil jedno dávné pochybení, neskončil by v téhle mizerné krčmě, vydaný na milost bandě přehnaně pověrčivých venkovanů. Muži v hostinci byli rybáři, pastýři a sedláci žijící nuzně z toho mála, co jim moře či půda poskytly. Dvacet liber znamenalo víc, než si většina z nich mohla vydělat za celý rok.

Přesto se při jeho nabídce nikdo z nich ani nepohnul.

Až do chvíle, kdy se pomalu zvedl jeden hubený mladík. Aniž věnoval pozornost poděšeným vzdechům svých druhů, v uctivém gestu smekl čapku, kterou pak nervózně zmuchlal v dlaních. „Derrick Hammett, pane. Jsem váš člověk."

Max si zamyšleně prohlédl jeho vážný obličej s propadlými tvářemi a oblečení neforemně visící na vyzáblé figuře, načež sáhl po váčku s penězi a hodil jej po něm. „Výborně, chlapče. Měli bychom si pospíšit, co říkáš? Ta vaše Bílá paní se určitě nemůže dočkat, až se seznámí se svým novým pánem."

Max si představoval, že k branám svého nového domova přijede v suchém, měkkém pohodlí kočáru, a ne celý zkřehlý,

usazený na sedátku rozvrzaného povozu, kde mu voda bude kapat za límec kabátu a v ledových proužcích stékat po zádech. Navzdory nejlepším úmyslům nebyl chlapec schopen dostát svému slibu a dovézt Maxe na cadgwycké sídlo dřív, než se déšť vrátil.

Když projížděli mezi kamennými sloupy brány, z nichž jeden se nebezpečně nakláněl doleva a ten druhý zase doprava, nebe na ně chrlilo prudké přívaly vody a činilo tak z krempy Maxova klobouku zcela zbytečnou věc. Během svízelné jízdy po dlouhé klikaté cestě byl nucen dvakrát slézt z kozlíku, aby chlapci pomohl vyprostit kola povozu z bahnitých brázd vymletých potoky deště, a tohle cvičení mu nejen zničilo rukavice, ale zanechalo jeho holínky i náladu v mnohem horším stavu, než byly.

Počasí v téhle pustině se zdálo stejně nepřátelské jako její obyvatelé. Když se konečně vyšplhali na kopec a přiblížili k vytouženému přístřeší, opřel se do nich poryv větru a odvál poslední kapky. Nesl s sebou slaný závan moře a vzdálené burácení zběsilých vln, tříštících se o skaliska pod odvrácenou stranou domu.

Max zaťal zuby, aby mu nedrkotaly, a zamžoural do přítmí ve snaze zachytit první obraz svého nového domova.

V tu chvíli se zpoza šmouhy mraku vynořil srpek měsíce a najednou tam byl, usazený na pokraji vysokých skal jako nějaký obrovský drak.

Otec Maxovi vysvětlil, že sídlo koupil za hubičku od vzdáleného příbuzného. *Jestli je to pravda*, napadlo teď Maxe, *byl to spíš Jidášův polibek*.

Jen stěží mohl uvěřit, že dům někdy zažil i lepší dny, ovšem pokud by počítal staletí, pak už si jeho zašlou slávu představit dokázal.

V jednom rohu stavby se tyčila opuštěná kamenná věž, které nechybělo polorozpadlé cimbuří a nahnutá střílna. Šlahouny břečťanu s lesklým listím se plazily po zvětralých kamenech a zalézaly do černých děr zejících na místech, kde bývala okna, takže se zdálo, že ve věži možná spí Šípková Růženka a čeká na princův polibek, jejž nikdy nedostane.